

Forsidefoto: Sandøya utenfor Henningsvær.
Foto: Espen Mortensen www.esmofoto.no
Design: Mike Mills.

Ansvarlig redaktør:
Ellen Beate Dyvi

Vitenskapelige redaktører:
Nils Roar Gjerdet
Jørn Arne Fridrich-Aas

Redaksjonssjef:
Kristin Aksnes

Redaksjonskomité:
Jon E. Dahl
Anders Godberg
Malin Jonsson

ABONNEMENT
Abonnementspris for ikke-medlemmer
og andre abonnenter kr 1575,-
Bestilles i NTFs sekretariat.

ANNONSER
Henv. markedsansvarlig Eirik Andreassen,
Tlf. 22 54 74 30.
E-post: eirik.andreassen@tannlegeforeningen.no

TELEFON OG ADRESSE
Frederik Stangs gate 20,
postboks 3063 Elisenberg, 0207 Oslo
Tlf. 22 54 74 00, faks 22 55 11 09
E-post: tidende@tannlegeforeningen.no
<http://www.tannlegetidende.no>

UTGIVER
Den norske tannlegeforening,
www.tannlegeforeningen.no
E-post: tannlegeforeningen@tannlegeforeningen.no

ISSN 0029-2303
Opplag: 5 800
15 nummer per år
Parallellpublisering og trykk: 07 Gruppen AS
Grafisk design: Mike Mills

Fagpressens redaktørplakat ligger til grunn for utgivelsen. Alt som publiseres representerer forfatterens synspunkter. Disse samsvarer ikke nødvendigvis med redaksjonens eller Den norske tannlegeforenings offisielle synspunkter med mindre dette kommer særskilt til uttrykk.

Slapp av litt – og se hva som skjer

Kjære bidragsyter til årets sommernummer. Kjære trofaste bidragsyter. I år har du virkelig gjort jobben lett for meg. Det er i all hovedsak du som har skrevet dette bladet. Og det har du gjort på en variert, morsom og kunnskapsbringende måte. Dette har jeg hatt glede av å lese. Dette vil dine kolleger ganske sikkert ha glede av også. For ikke å snakke om de fine bildene.

Jeg skulle nesten ønske at alle var som deg. Skjønt, det skulle jeg selvfølgelig ikke. Jeg liker de andre typene også.

Tannleger er så mangt, og ofte bruker jeg dyremetaforer. Det kan jeg komme tilbake til en annen gang. Nå skal jeg ikke begi meg ut på viddene. Jeg får holde meg på kontoret noen dager til. Det er der telefonen ringer.

Veldig mange tannleger har nesten ikke tid til å snakke i telefonen. Likevel ringer de – fremfor å sende e-post, for eksempel. Og når de ringer sier de veldig fort det de har på hjertet. Det virker som de venter at den som er i den andre enden, altså jeg, skal oppfatte hva de vil etter veldig kort tid, selv om de ikke er noe flinke til å ordlegge seg i det hele tatt. Det kommer i korte stakkato setninger, mens stemmen er bestemt og bortimot bydende. Det virker som om de vil at den de snakker til, altså jeg, skal utføre noe, med én gang, og det skal være noe som skal virke, umiddelbart. Det er akkurat som om de både forlanger det og tror på det, selv om de har skikkelig store og omfattende saker som de vil skal løses. Det spiller ingen rolle. Vips! Så skal det være over, bare fordi de har sagt det til en annen som de synes er den rette til å løse oppgaven. Og det som skal ordnes opp i kan godt være noe de har brukt årevis på

å rote til selv. Eller noe annet de ikke liker så godt. Som tannhelsepolitikken for eksempel. Eller Norsk Helsenet.

Tannlegen er i grunnen nokså lik alle andre nordmenn. Men han har litt dårligere tid enn folk flest, og vi får ikke snakket så lenge før det er ha det, og det er vi som har'n.

Kan ikke Tidende bare skrive noe? Sånn at det ordner seg. Nei, jeg! Jeg har ikke tid til å skrive noe leserinnlegg. Det får andre gjøre. Jeg har ringt, jeg. Ikke si det til noen, forresten, at det var meg. Nå har jeg sagt fra, og du ordner resten. Ikke sant? Dette er en viktig sak for meg, og mange andre. Det vet jeg. Dette må det skrives om. Intervju? Med meg? Er du gæ'ærn. Nei, nei. Finn en annen. Men dette må bare frem, altså.

Kjære tannlege. Nå er det sommer. Det er ferietid. Nå kan du slappe av litt. Det vil jeg også gjøre. Jeg skal i hvert fall gjøre noe annet, om ikke annet. Det er det som er ferie. Det har jeg både hørt og lest.

Og etter ferien kan vi kanskje gjøre noe annet da også. Kanskje vi kan forandre noe, ettersom vi forhåpentligvis har fått litt avstand til den daglige tralten. Det er som oftest det som skal til. Kanskje vi etter ferien henvender oss til dem vi vil ha til å gjøre noe i den forståelse at alle må bidra. Det holder ikke å synes og mene og ville og bare forlange og tro at en annen skal ta saken. Når vi skjønner det er vi kommet et stykke på vei. Da kan vi snakke sammen.

God ferie. Vi snakkes til høsten.

Ellen Beate Dyvi